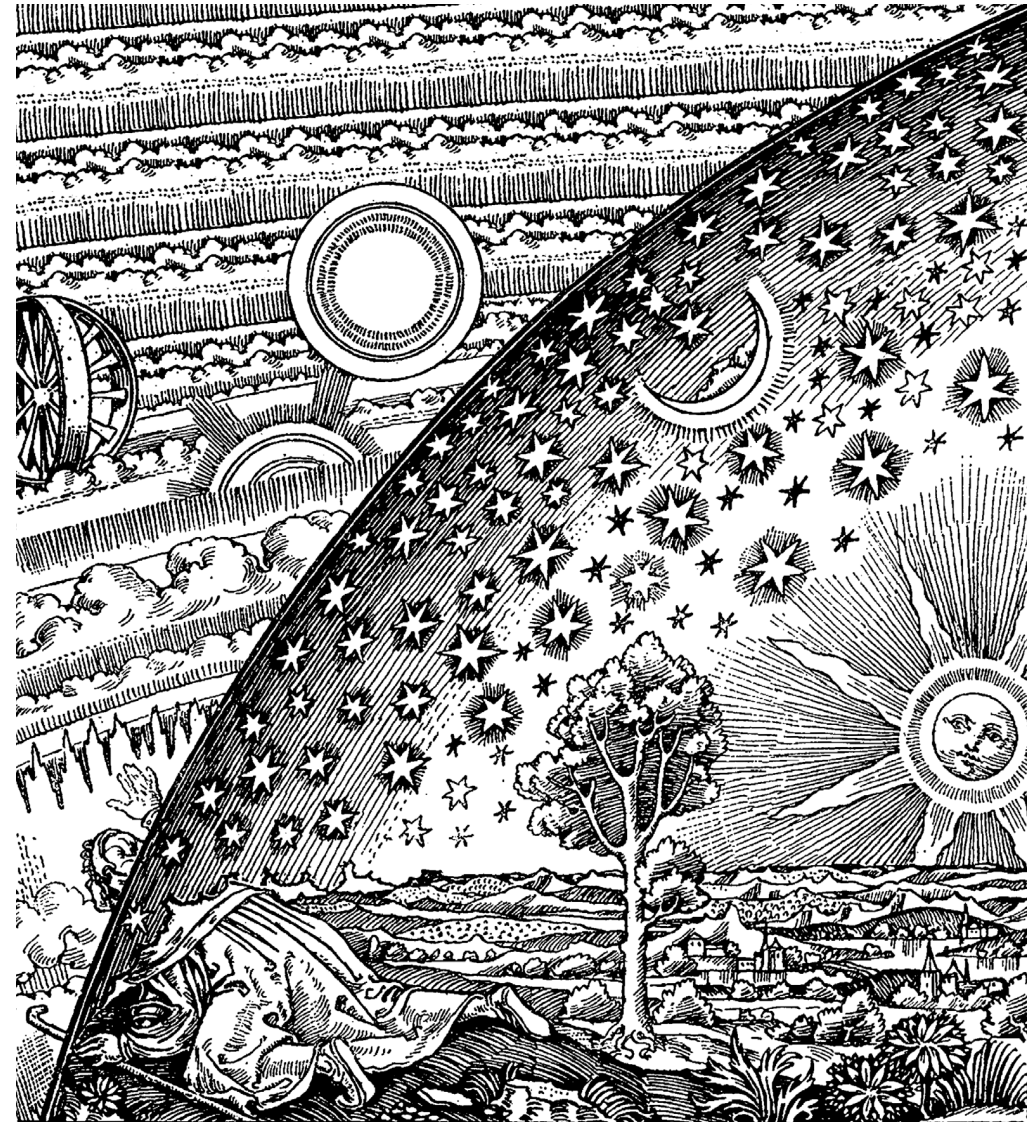

יש עולם סודי חבוי בתוך העולם הזה.

על הדרכים בהן אנו חיים והדרכים בהן היינו רוצים לחיות

עולם הזה, שאנחנו קוראים לו "העולם האמיתי", הוא רק חזית התפאורה. מי שמסיטים את הווילון יגלו שהספריות שלו מלאות נמלטים ופליטים ששוקדים על כתיבת ספרים, שהכבישים הבינעירוניים הומים בנרדפי-חוק ושותפיהם לפשע, שפקידות קבלה ואמהות מן-השורה מותחות בכל רגע נתון את הרצועות שכובלות אותן, רק בשביל הזדמנות להפגין כמה עז עדיין הרצון שלהן לחיות... ושכל הדיבורים על להיות מציאותי ואחראי הם רק איום סרק שנועד למנוע מאתנו להושיט יד ולגלות שעולם חדש פרוש כבר לפנינו, במרחק-נגיעה.

אפשר לטעום אותו בחזיו ורעם ההלם של נשיקה ראשונה בלתי-צפויה, או בדם בפה שלך רגע אחרי תאונה, כשאתה מעכל את העובדה שנשאת בחיים. הוא שזור במשב הרוחות שמלווה אותך על גגות הבניינים בליל הרפתקה סוחף במיוחד. אתה שומע את הקול שלו בקסם השירים האהובים עליך, בדרך בה הם מרימים ונושאים אותך באופן שאף מדען או פסיכולוג לא יוכלו אי-פעם להסביר. אולי נתקלת בעדות לקיומו חרוטה על קירות שירותים כצופן ללא מפתח, או הצלחת לזהות צל חיזור שלו משתקף בסרטים שמופקים בשבילנו כדי לבדר אותנו בלי-סוף. הוא מטייל בין השורות והמילים בכל פעם שאנחנו מדברים על התשוקות והשאיפות שלנו, אורב אי-שם תחת המגבלות שבלהיות "מעשי" ו"מציאותיות".

כשמשוררים או פעילים פוליטיים נשארים ערים עד נץ החמה, במאמצים קדחתניים להוליד את רצף המשפטים או המעשים המושלם שיצית אש בלבבות (או ברחובות), הם מנסים למצוא נתיב סודי לתוכו. כשילדים בורחים מחלונות חדרם ויוצאים לשוטט עם רדת הלילה, או כשלוחמ"חופש מחפשים נקודת תורפה בביצורי הכוחות הממשלתיים, הם מנסים להתגנב לתוכו – והרי מי כמוהם יודע איפה נמצאות הדלתות הסודיות אליו. כשבני-נוער משחיתים שלטי חוצות כדי ליזום מרדפים אל תוך הלילה עם כוחות המשטרה, או כשאנרכיסטים מפרים את הסדר המופתי של צעדה כדי לשבור חלונות ראוות של רשת מותגים, הם מנסים להסתער על שערי.

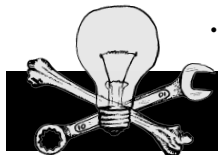
הוא לא מקום בטוח יותר – להפך, תחושת הסכנה ששוררת בו היא מה שמחזיר אותנו לחיים: תחושה שלראשונה, לרגע בודד שמאפיל על העבר ועל העתיד גם-יחד, משהו אמיתי מונח סוף-סוף על הכף.

אולי נקלעת אליו בטעות, באופן חד-פעמי, ונדהמת ממה שגילית. העולם הישן נשבר לרסיסים מאחורך ובתוכך, ולא קיים ניתוח רפואי או תיאורטי שהיה מסוגל לאחות חזרה את השברים. כל מה שבא לפני-כן הפך לשולי, לחסר-חשיבות, למגוחך, בזמן שקווי האופק והרקיע התרחבו לפתע בכל הכיוונים, ונתיבים חדשים, שלא הופיעו קודם לכן אפילו בחלום, העמידו עצמם לבחירתך. ואולי נשבעת שלעולם לא תחזור משם, שתבלה את שארית ימך בתחושת המיידיות המחשמלת ההיא, בריגוש התגלית והלידה-מחדש – אבל חזור-חזרת.

השכל הישר יאמר שאפשר לחוות את העולם ההוא רק באופן ארעי, שהוא לא יותר מזעזוע המעבר; אבל סיפורי העם שאנחנו חולקים זה עם זה סביב אש המדורות מספרים סיפור אחר: אנחנו שומעים על נשים וגברים שנשארו בו למשך שבועות, שנים, שמעולם לא חזרו, שחיו ומתו שם בגבורה. אנחנו יודעים – היות ואנחנו מרגישים את זה בחדרי הלב הקדמוניים שלנו, שמכילים זיכרונות של חופש מהזמונים שקדמו לזמן – שהעולם הסודי הזה נמצא קרוב, מחכה לנו. רואים את זה בברק עינינו, בפראיות ריקודנו ואהבותינו, בהפגנה או במסיבה שיוצאות מכלל שליטה.

אתה לא היחיד שמנסה למצוא אותו. גם אנחנו פה בחוץ... חלקנו אפילו ממתנינים לך כבר שם. וחשוב שתדע גם, שבכל דבר שאי-פעם עשית או שקלת לעשות כדי להגיע אליו אין ולו קמצוץ אי-שפיות, אלא רק יופי, אצילות, הכרח.

מהפכה היא בסך הכל הרעיון שאפשר להגיע לעולם הסודי הזה ולא לחזור; או, אפילו יותר טוב, שאפשר לשרוף עד היסוד את העולם הנוכחי, כדי לחשוף את זה ששוכן מתחתיו.

עוד על אנרכיה, אנרכיזם ואנרכיסטים:
mevakerhamedina.blogspot.com